

PHẦN V

- **Mẹ!**

Chỉ có sự ghê lạnh đối với Lan Hương, bà Hai nghiêm khắc, nét mặt nghiêm ngẽ:

- Cô hãy để Phi Phi ở nhà bà nội của nó. Nó còn cho cô là xấu xa hại ba nó, thì chúng tôi làm sao tha thứ cho cô được. Thôi đi về đi! Dù sao tôi nuôi giúp cô một đứa con cũng nhẹ gánh cho cô, hơn là vừa đi làm kiếm tiền vừa phải nuôi một lúc hai đứa con.

Lan Hương nghẹn ngào, cô muốn tìm ánh mắt thông cảm của con, nhưng nó tránh cô, thà sống với bà nội chứ không sống với mẹ. Còn đau đớn nào hơn nữa. Suốt đêm qua, gần như trắng đêm Lan Hương không ngủ, cô tự hỏi mình ngàn lần đúng hay sai? Còn Tiết Cương, anh tiêu cực và phản bội vợ con, để cho dục vọng thấp hèn nhấn chìm mình lại được cho là đúng.

Ôi, thế thái nhân tình! Trắng cũng thành đen!

Gạt nước mắt, Lan Hương nhìn con:

- Phi Phi! Con đã lên sáu và sắp lên bảy, tuy nhiên mẹ xem con là người lớn, con quyết định ở với mẹ hay với ông bà nội, mẹ đều theo ý con.

Bà Hai nở nụ cười thâm hiểm. bà không đứng về cô con dâu thứ nhất mà đứng về phe con trai của mình.

- Phi Phi! Con nói đi, con ở với mẹ của con hay về ở với ba con và ông bà nội?

- Con ở với ba.

Nó rúc sâu vào lòng bà Hai, như sợ Lan Hương sẽ bắt nó lại. Lan Hương cắn mạnh môi, cô nghe lòng mình đau không thể tả. Phi Phi còn quá nhỏ để hiểu chuyện người lớn, nó chỉ hiểu mẹ nó là người làm cho ba nó ở tù, mẹ nó là “con rắn độc”. Ông trời thật bất công, cô đã mất chồng rồi lại mất một đứa con.

Cô muốn Tiết Cương dừng lại đừng phạm sai lầm nữa, chẳng lẽ một quyết định sai lầm?

Lan Hương tuyệt vọng nhìn con, nhưng nó nép vào lòng bà nội, tránh ánh mắt khẩn cầu đau khổ của Lan Hương, cơ hít mạnh và sâu hơi thở vào lòng, như muốn nuốt hết vào tim mình những đau thương và nước mắt.

- Nếu Phi Phi đã muốn thì mẹ hãy mang cháu đi đi.

Đứng bật dậy, Lan Hương vào phòng con, cô lấy vali dồn hết quần áo của con vào, mang ra.

Phi Phi nhìn mớ đồ chơi dưới đất nó lắc đầu:

- Con để lại cho em Phi Phi.

Rồi nó bước lại ôm em nằm trên võng đang bị xô những tiếng “ư a” vô nghĩa:

- Phi Hùng, ngoan nghe em!

Nó hôn em rồi bước đi theo bà nội. Lan Hương quy xuống. Cô gọi tên Phi Phi, nhưng tiếng Phi Phi chìm trong cổ họng nghẹn ngào.

Tình yêu và hận! Thù hận Tiết Cương đầy ngập lòng Lan Hương. Bạc bẽo, tàn nhẫn!

Cô nhớ gương mặt anh lạnh như tiền hôm trước tòa án xử lý hôn.

- Tôi mất việc, lý lịch bôi đen nhưng tôi đứng lên được. Còn cô chỉ có bóng tối. Đồ đàn bà “tối độc phụ nhẫn tâm”!

Tan phiên tòa, anh lên xe đi cùng người phụ nữ ấy. Cô và anh trở thành xa lạ. Tệ hơn nữa, cô là kẻ thù của anh.

- **M**ày lo gì hả Lan Hương? Có một mình thằng Phi Hùng, mày nhẹ ra luôn. Nó là con của mày cũng là con của tụi tao, tụi tao sẽ là mẹ đỡ đầu cho nó.

Cả bọn cười xòa. Chỉ có Lan Hương, cô không cười được cũng cố cười thành ra cái miệng méo xẹo. Bích Chi cúi vào chân cô:

- Mày còn đẹp chứ đâu có tệ, Lan Hương. Nghe lời tao, thăm mỹ cho “lên đời” một chút. Ai đời mới có hai mươi sáu mà lười xui như bà già. Nhìn mày, tao còn chán nữa, huống chi là Tiết Cương. Mày mau sửa soạn lại một chút coi.

Lan Hương cười buồn chống chế:

- Tao con đùm con đề rồi, bộ son rồi như bọn mày hay sao?

- Chó con ơi! Con là con của mấy dì nhè, chịu không?

Tuyết vừa hôn trơ hôn trát thằng bé, cô vừa đã dứt nói chuyện với nó. Đông quá, thằng bé chẳng biết sợ, mà cứ cười toe.

- Này này...

Nhã đứng bên ngoài đập tay lên cửa:

- Người ta bảo:”Hai người đàn bà và một con vịt họp thành cái chợ”, không sai tí nào mà, mới sáng sớm đã ầm ĩ.

Tuyết chanh chua đập lại:

- Rồi có sao không?

- Dĩ nhiên là có. Tui không ngủ được vì cái “mỏ” của bà.

- Cái “mỏ” tui sao?

Bị Nhã kê cái miệng mình là cái “mỏ”, Tuyết tức điên lên. Ở đó, cô có hơi... bị hô. Trời sinh sao chịu vậy, bộ có ai muốn hay sao...

- “Mỏ cày”.

Nhã vọt đi, bao giờ cũng vậy, chọc cho Tuyết nổi giận là hấn nhanh chân dzọt đi, vì nếu không sẽ nghe chửi điếc đặc tai luôn.

- Đồ cà chớn! Đồ khó ưa! Đồ đồ...

Tuyết chưa biết dùng từ gì để mắng Nhã cho hả giận, Nhã đã phóng mắt tiêu.

- Thôi đi, người ta đi mất tiêu rồi!

Lan Hương bịt miệng Tuyết lại, cô cười trêu:

- Cậu đó, cừ gặp Nhã là như kẻ thù truyền kiếp vậy, không mắng mỏ nhau thì cũng gây đổ máu.

- Coi chừng ghét của nào trời trao của ấy đó Tuyết.

Tuyết trừng mắt, Bích Chi phì cười:

- Không phải sao! Như Lan Hương vậy đó, nó luôn hô hào tình yêu tuyệt đối, nhưng bây giờ là tuyệt...”tuyệt đại song kiều” phải không?

Lan Hương lườm bạn. Cô không muốn nghĩ đến quá khứ nữa, đối với cô đó là vết thương lòng lớn nhất mà có lẽ đến suốt quãng đời còn lại cô không thể nào quên.

Cô vươn vai đứng lên:

- Đến giờ tao đi khuấy bột cho con ăn, hai đứa mày bồng con giùm tao.

- Ồ, đi đi!

Miệng nói đi đi, nhưng Tuyết ấn thẳng bé vào tay Bích Chi.

- Mày bồng giùm cái coi!

- Mày đi đâu?

- Ra ngoài này một chút.

Cô chạy vội đi, nhưng thật sự là đuổi theo Nhã:

- Này!

Cô bắt kịp Nhã, anh đang tẻ qua con đường nhỏ để đi tắt vào nhà máy. Nhã làm thỉnh đi luôn. Tuyết giậm chân:

- Điếc rồi hả? Tui kêu anh, anh có nghe không mà cứ đi vậy hả?

- Có nghe! Nhưng ở đâu đây có ai tên “này”

- Nè, đừng có giả nai nhe! Ngày hôm qua hứa đi thị xã mua dùm tôi đĩa nhạc Britney Spears đâu?

- Đẻ ở nhà tập thể chứ ai mang theo.
- Mua sao không mang đến phòng tui mà cất ở nhà anh là sao?
- Nhà bà lúc nào cũng như cái chợ, ai dám vào.
- Bộ tui nó ăn thịt anh hay sao?
- Bây giờ muốn lấy cái đĩa phải không?
- Ừ.
- Không mang đến phòng bà đâu, đến nhà tui lấy.
- Hừ!

Tuyệt xịu mặt. Cô biết Nhã thích mình, vậy mà hấn chẳng ga lãg gì cả, cứ chọc cho cô nổi giận.

- Sao, không đi hả? Vậy chiều...đưa cho.
- Thôi, tui theo anh về nhà lấy.

Hai người đi song song nhau, Tuyệt cố tình đi xa ra vì lỡ bị ai bắt gặp thì...quê lắm.

Nhã khó chịu:

- Này, đi sau lưng của người ta, bộ người ta là tù của bà hay sao?

Bực mình. Tuyệt đi tề tái, Nhã chọc:

- Rấn đó.
- Đâu, đâu?
- Ở dưới chân đó.

Hoảng sợ, Tuyệt nhảy nai lùi lại, cô ôm chặt cứng Nhã, mắt nhắm lại:

- Đâu?

Nhã cố nín cười:

- Người gì đâu mà nhát như cáy ấy, vậy mà cái miệng lúc nào cũng hung dữ.

Tuyệt mở mắt ra nhìn xuống chân, có gì đâu ngoài con đường đất. Tức mình, cô buông Nhã ra và đánh thùm thụp vào người Nhã.

- Xí gạt tui hả? Tui biết mà, người như anh thiệt không ưa vô.
- Nè!

Nhã nắm chặt hai tay Tuyệt lại:

- Ghét tui lắm hả?

- Ừ.

Đôi mắt Nhã lúc này như có lửa, lửa tình yêu như đốt cháy Tuyết. Cô bối rối cố vùng tay ra

- Làm gì vậy?

- Tui biết bà nói ghét tui, nhưng mà ngược lại...

Mặt Tuyết đỏ bừng lên:

- Nè, đừng có mà...bé cái lắm.

Cô rút mạnh tay và quay đầu chạy ngược lại, mặc cho tiếng Nhã hét gọi cô:

- Không lấy đĩa nhạc hả?

Bây giờ Nhã đuổi ngược lại Tuyết, anh nắm cánh tay Tuyết lôi lại:

- Nè, anh yêu em, em cũng yêu anh, tại sao cứ phải dối lòng trốn tránh hoài vậy?

Tuyết cúi gằm, cô không dám nhìn Nhã, cũng không chống cự nổi khi Nhã nắm tay cô. Toàn thân cô run lên trong một cảm giác kì lạ, vừa muốn nhận tình yêu của anh, vừa không dám. Trước mặt mọi người từ lâu cô và Nhã như hai thái cực đối chọi nhau, anh trắng cô đen, trong cuộc họp cũng vậy, cô và anh cãi nhau gay gắt, họ cố che dấu cho tình yêu của nhau, nhưng đều hiểu một lẽ trái tim cô luôn hướng về anh và anh cũng vậy.

- Tại sao không dám nhìn anh vậy hả?

Anh nhìn sâu vào mắt cô, cái nhìn dịu dàng yêu thương, Tuyết lúng túng:

- Anh buông...ra đi.

- Nhìn vào đôi mắt anh đi, em có yêu anh mà!

Tuyết phụng phịu:

- Xấu hổ thấy mờ. Hồi nào tới giờ anh với tui cứ như chó với mèo gây ó nhau, bây giờ yêu nhau, cả nhà máy người ta cười cho.

- Tình yêu của chúng ta là tình yêu chân chính, ai dám cười?

- Nhưng...tui mắc cỡ lắm.

- Vậy từ nay đừng gây nhau nữa, thì người ta không chú ý đến mình.

- Ừ.

- Tuyết!

- Gì?

Nhã nhăn nhó:

- Trời ơi! Có ai người yêu gọi mà “ừ” với “gì” không hả?

- Chứ quen rồi làm sao tui sửa cho được.

- Anh ghét tiếng “tui” lắm đó.

- Hứ!

Tiếng “hứ” bị khẹ́p lại bởi nụ hôn của Nhã. Tuyết ngậy ngát, lần đầu tiên cô nếm đự vị say đắm của nụ hôn. Hai mươi sáu tuổi cô yêu đôn phượng, rồi người ta lấy vợ, cô cứ ôm mãi mỗi tình vô vọng đôn phượng đó.

Nụ hôn đến suýt ngộp thở, Tuyết phụng phịu đẩy Nhã ra:

- Em yêu anh. Nhưng em giao hẹn trước mặt mọi người, em và anh không có cái gì với nhau hết, anh mà có gì...em xù anh đó.

Nhã nhăn nhó:

- Gì kì vậy, yêu mà phải giáu mọi người?

- Ừ, anh không chịu, tui xù.

- Vậy thì em đâu có yêu anh.

- Ai nói? Không yêu mà em cho anh...hôn.

Môi cô bĩu ra vừa nũng nịu vừa thật...đáng ghét, Nhã phải cười.

- Anh sợ em luôn.

- Nè, có hứa không đấy? Trước mặt mọi người, tui với anh vẫn như vậy, cảm không đực để cho ai biết, rõ chưa?

- Rõ rồi!

Một chiếc xe chạy ngang qua, cả hai vội tránh xa nhau, Tuyết đi bên lề bên phải và Nhã đi bên lề bên trái.

Nghe tiếng cười ồn ào bên trong căn phòng tập thể, Lan Hương đi nhanh qua đọ̀i. Thấy cô, bé Phi Hùng vội với tay qua đọ̀i, Tiến vồ nhẹ vào mông nó, mặ́ng yêu:

- Vừa trông thấy mẹ là quên ngay chú Tiến hả con?

Hôn mạnh nó một cái, Tiến mới chịu trả nó cho Lan Hương

- Trả cho cô đó! Thằng bé ngoan thật đó Lan Hương, chơi với tôi suốt hai giờ đồng hồ, không có một tiếng khóc.

Lan Hương cười nhẹ, giọng cô nửa đùa, nửa thật:

- Có lẽ nó cũng biết thân phận mình, cho nên em bỏ nó một mình trong cái nôi bằng tre, chơi chán rồi thôi lăn ra ngủ, khi nào đói mới khóc.

Lan Hương hôn con, đôi gò má con có lẫn mùi thơm thuốc lá Tiến hút. Cô nhìn anh:

- Anh và Bích Chi cưới nhau mấy năm cũng nên sinh một đứa con đi chứ.

Đang vui, Tiến vụt tự lự:

- Đúng là trời kêu ai nấy dạ, Lan Hương nhỉ? Lan Hương lên xe hoa trước Bích Chi sáu tháng, thế mà cô đã hai đứa con, còn chúng tôi vẫn chưa có đứa con nào.

Lan Hương ái ngại. Cô vừa vô tình chạm vào khát khao của đôi vợ chồng này. Bích Chi bệnh lạnh tử cung, cô có bầu một lần ngoài tử cung và cho đến bây giờ, ước mơ có một đứa con của họ chỉ là ước mơ.

Tiến đứng lên:

- Thôi, tôi đi đón cô ấy đây. Lan Hương cũng về chứ?

- Dạ.

- Bữa nay gió hơi nhiều, nhớ che chắn thằng bé cho kỹ nhe Hương. Con nít bệnh tội cho nó lắm.

- Dạ.

Lan Hương mặc thêm áo cho con. Tiến vẫn chưa đi, anh chần chừ nhìn thằng bé. Thương nó quá, anh chẳng muốn rời nó chút nào. Tiết Cương đúng là con người tệ bạc, có vợ con như thế này mà còn ngoại tình. Chợt anh cất giọng:

- Lan Hương có gạt Tiết Cương không?

- Dạ không. Em cũng chẳng muốn gạt, chia tay rồi thân ai nấy lo.

- Đứa con gái của nó với Kim Sa xấu hoắc, con bé mắt hí, trán vồ lại môi trề, còn cái cổ ngắn ngắn, chắc tại cô ở không có hậu nên trời cho như vậy đó. Tiết Cương chẳng yêu như đã từng yêu bé Phi Phi đâu.

Lan Hương không nói gì, cô lãng chuyện:

- Bích Chi đang chờ anh kìa.

- Ờ.

Tiến bẹo má bé Hùng xong mới chịu đi. Lan Hương thần thờ nhìn theo. Tiến vừa nhắc đến Tiết Cương, cô muốn quên con người đó sao chẳng dễ dàng quên, khi Tiết Cương từng là chồng của cô, gần bốn năm dài ân ái và biết bao nhiêu kỉ niệm bên nhau.

Cô vẫn duy trì cách trang trí của ngày xưa lúc chung sống với Tiết Cương, để rồi những lúc đêm vắng, một mình đối diện với biết bao kỷ niệm chợt ập về, lệ lại ướt đầm gối.

Người đã quên mình, sao mình vẫn cứ nhớ.

Gặp nhau chỗ trạm chờ xe, Nhã và Tuyết kín đáo trao nhau cái nhìn. Hôm nay cả hai ra ca ba, được nghĩ ba mươi sáu tiếng và họ hẹn nhau về thị xã. Ở đó, họ có thể đi bên nhau, tay nắm tay chẳng phải giữ gìn sợ ai dòm ngó.

Xe buýt đến, mọi người lục tục lên xe, Tuyết lên trước và người sau cùng là Nhã.

Vừa yên vị chạy đi, Tuyết giật mình và cái vồ đập lên vai cô, và Quyên cười với cô, cái cười đầy ngụ ý.

- Suốt tuần này cả nhà máy đều lấy làm lạ...mày biết chuyện gì không Tuyết?

Tuyết cộc lốc:

- Ai biết!

- Mọi khi mày với ông Nhã gặp nhau là cãi nhau chí chóe. Một tuần qua, không hiểu bị bệnh gì mà mày với ông im như bị thóc, chọc cũng không lung.

- Nè! Tuyết trừng mắt – Tao với “thằng chả” cãi nhau âm ỉ, bọn mày kêu điếc tai, coi chừng “ghét của nào trời trao của ấy”. Rồi tao sợ quá không thềm cãi, bọn mày cũng “théc méc” là sao hử?

- Mọi người đang suy nghĩ, không hiểu mày cảm anh Nhã, hay anh Nhã cảm mày.

- Oái!

Tuyết la chóe lên như con chuột núp trong hang bị chọc trúng:

- Không có ai cảm ai hết! Tuần này không cãi, tuần sau cãi tiếp.

Cô đứng lên và hét gọi Nhã đang ngồi cuối xe:

- Phải không anh Nhã?

Nhã hất mặt:

- Cãi nhau bây giờ cũng được. Quý vị nghĩ sao mà nói tui với bà Tuyết. Bà mà làm vợ tui, một ngày tui...chửi một trăm lần, đánh năm chục roi.

- Hứ! – Tuyết cũng không vừa – Tui mà thềm làm vợ anh? Đừng có mơ. Tui thà lấy thần lẩn, kỳ không, các ké...

Mọi người trên xe buýt được một trận cười nghiêng ngả. Quả là Quyên biết khai khẩu cả hai, cô tinh nghịch chạy xuống ngồi chen vào Nhã, ôm vào cánh tay anh, cố ý để cho ngực cô chạm vào tay Nhã, lẳng lơ:

- Vậy thì anh Nhã cưới em nha anh Nhã. Em yêu anh Nhã công khai, cóc thềm giấu.

Tuyết nghiêM rằng quay đi. Con ghen của cô bốc tới đầu. Được lắm, một lát Nhã sẽ biết tay cô.

Xe đến thị xã, mọi người lục tục xuống xe, Nhã vừa gọi xe ôm, QuyêM vội bám theo anh:

- Anh Nhã! Cho em đi chung với.

Nhã trợn mắt:

- Bộ muốn công an phạt hay sao mà đi chung xe chở ba.

Rồi sợ bị QuyêM bám sát, Nhã hối xe ôm chạy. Còn Tuyết, cô cũng làm ra vẻ tỉnh bơ gọi xe đến chỗ hẹn.

Nhã chờ cô trong quán cà phê vườn, khung cảnh nên thơ, chiếc ghế dài dề dưới cây hoa sứ có tán rộng. Trông thất Tuyết vào, anh đứng lên tươi cười:

- Nóng quá phải không?

Anh thân mật rút khăn ra lau mồ hôi trên mặt cô, vẫn còn giận nên Tuyết tránh người qua.

- Hứ! Nói cưới người ta về một ngày chửi đúng một trăm lần, đánh đúng năm chục roi mà.

Nhã phì cười:

- Em mới độc miệng hơn, dám nói là không thềm lấy anh, thà lấy thần lẩn, kỳ không cắc ké, anh không giận mà em lại giận anh?

- Vậy chớ nó ôm anh, tay anh đụng... vô ngực nó, tức oi là tức!

- Thôi mà em, cổ thích anh chớ anh đâu có thích cổ.

- Nhưng biết người ta thích mình rồi mình cũng thích thích chứ gì.

Nhã kéo Tuyết ngồi xuống, cụng trán anh vào trán cô:

- Vậy thì mình công khai đi, ai biểu giấu chi. Anh ghét cái kiểu yêu nhau mà giấu giấu giếm giếm như thế này. Bộ em còn có ai hả?

- Hứ! – Tuyết gậM dỗi – Nói như vậy mà nghe được. Từ hồi nào đến giờ tụi mình gặp nhau từ chi đoàn đến họp tổ gây cãi nhau quyết liệt, bây giờ tuyên bố yêu nhau, kỳ kỳ làm sao ấy.

- Anh chẳng thấy có gì kỳ cả.

- Nhưng mà để coi ngày nào... để thử, mình hãy tuyên bố nghe anh.

Đúng ra, Tuyết đang xấu hổ, vì cách đây... hơi lâu... cô đã từng hùng hồn tuyên bố: Nhã xách dép cô còn chưa cho nữa chứ nói gì là yêu. Bây giờ tuyên

bố yêu nhau, cả nhà máy cười cho thúi đầu, nhất là Quyên, con nhỏ chuyên “đâm bị thóc chọc bị gạo” ấy.

Phục vụ quán đến, cả hai vội buông ra, ngồi ngay lại.

- Em uống gì Tuyết?

- Gọi cho em cà phê cũng được. Ra ca, em đang buồn ngủ díp con mắt đây nè.

- Anh cũng vậy.

Nhã gọi hai ly cà phê sữa đá, rồi ngồi chụm đầu vào đầu Tuyết, tay anh nắm tay cô đặt lên đùi mình, tay kia ôm qua vai cô. Tuyết nép sát vào vai Nhã. Những khi như thế này họ mới thấy thực sự mình là của nhau.

- **A**nh Nhã! Em mua cái này đã!

Cả hai đi trong chợ qua các gian hàng để mua sắm. Tuyết dừng lại, cô muốn mua tặng Nhã cái nón, anh chàng ngoài lúc làm việc phải đội nón bảo hiểm, ra đến bên ngoài chẳng khi nào chịu đội nón.

Nghe Tuyết kêu, Nhã đứng lại:

- Gì! Mua nón cho anh hả? Anh không đội đâu.

- Anh đó, cứ để đầu trần lại kêu nhưc đầu. Em mua nón để bắt anh đội, anh không đội, em giận đó.

Cô cầm cái nón đội lên đầu anh, rồi nói nhỏ xiu đủ để cho Nhã nghe:

- Đội nón đi cưng ạ! Để biết lúc nào em cũng ở bên cưng.

Trời ạ! Lời lẽ âu yếm này làm cho hai chân Nhã muốn sụm xuống, mắt anh chớp nhanh và đứng đờ người như khúc cây, để cảm nhận hạnh phúc mà mình đang có.

- Ê!

Từ ở đâu, Quyên hiện ra còn hơn quý ám, cô nàng đứng nghếch mặt ra nhìn họ. Như bị điện giật, Tuyết rụt tay nhanh ra và đứng dang xa, còn Nhã thụt lùi lại lúng ta lúng túng.

Quyên bước lại gần nghiêng ngang như người thắng trận:

- Cái nón này đẹp quá anh Nhã há? Anh Nhã! Em mua một cái đội cho giống anh, cho người ta nói mình là cặp bồ với nhau.

Cô nói tỉnh bơ làm như Nhã là của cô chứ không phải của Tuyết. Nhã trừng mắt:

- Ai bồ với cô?

- Vậy ra anh đang cặp bồ với Tuyệt? Cô la la như vậy mà tính lấy thúng úp voi.

Tức mình, Nhã quay sang cô bán hàng:

- Chị ơi, cái nón này bao nhiêu vậy?

- Dạ, hai chục ngàn.

Nhã rút lấy hai chục ngàn ra trả tiền cái nón. Xong, anh lôi bừa Tuyệt đi, mặc cho Quyên la ới ới:

- Tính sao hả anh Nhã?

Tuyệt lo lắng bước đi cạnh Nhã hỏi:

- Tính sao hả anh Nhã?

Tuyệt lo lắng bước đi cạnh Nhã hỏi. Anh cúi kính:

- Chẳng sao cả! Công khai thì công khai, tại sao em phải sợ chứ?

Buổi đi chơi hết còn vui vẻ. Lo âu cứ dấy lên trong lòng Tuyệt giống như một bản án treo lơ lửng trên đầu.

Quả thật, mới vào đầu ca, giọng Quyên oang oang:

- Tớ xin tuyên bố một tin thuộc loại “xì căng đan”.

Giọng Oanh nhão nhoẹt:

- “Xì căng đan” gì vậy Quyên?

- Có một người tuyên bố ông Nhã không đáng xách dép cho nó, nhưng tớ bắt gặp quả tang hai người đang “mi” nhau.

- Ai thế Quyên, nói rõ tên đi!

Cả bọn nhao nhao lên. Chẳng còn sợ, Tuyệt hiên ngang bước ra:

- Là tao đó! Tao “mi” anh Nhã. Anh ấy sẽ là bạn trai của tao. Trong buổi họp chi đoàn, tao sẽ báo cáo. Anh ấy chưa vợ, tao chưa chồng, có hi mà phải sợ.

Thái độ của Tuyệt là Quyên cụt hứng. Tuy nhiên chưa chịu thua, cô chua ngoa:

- Đúng, không có gì phải sợ cả! Nhưng mà nói anh Nhã không đáng xách dép cho mà, ông Nhã ngu...

- Hi hi... Ông không đáng xách dép cho mà, nhưng ông có quyền mi mà.

Cả hai tay Tuyệt nắm lại giận dữ:

- Đứa nào dám nói nữa, tao đâm vỡ mồm đứa đó.

Im lặng, Nhã biến đi đâu mất tiêu. Trong phân xưởng biến thành hai phe.

Việc Tiến có mặt tại nhà Lan Hương vì mền bé Phi Hùng bỗng trở thành như một cái lệ. hết giờ làm việc của mình hoặc Bích Chi đi ca, là xem như Tiến ở suốt nhà Lan Hương, dù có cô hay không? Có hôn đi làm việc về, bắt gặp Tiến và cậu bé ôm nhau ngủ trên võng, Lan Hương đã đứng lặng người băng khoăn. Tại sao không là Tiết Cương? Anh đã ra khỏi đời cô lâu lắm rồi còn gì nữa.

Cô định bước vòng ra cửa sau vào nhà để tránh đánh thức Tiến, nhưng anh đã thức giấc, thằng bé Phi Hùng cũng thức theo.

- Ủa! Lan Hương về hồi nào vậy?

- Dạ, cũng mới thôi.

Lan Hương bước lại bế con, cô lấy khăn ướt lau mặt cho con rồi quay sang Tiến:

- Bích Chi vào ca rồi, hay anh Tiến ở lại ăn cơm với em, em vừa mới ghim nồi cơm điện.

Tiến ái ngại:

- Thôi, để anh ra chợ ăn cơm.

- Ra chợ cái gì! Mấy hôm anh đi công tác, Bích Chi cũng ăn cơm với em. Anh giữ bé Hùng giúp em, em chưa cảm ơn, anh còn khách sáo. Em nấu cơm nhiều lắm, ở lại ăn không thôi em giận đó.

Buổi cơm chiều Lan Hương ăn cơm với Tiến, nhưng cũng thật vất vả với con, vì nó quậy cái này, lật đổ cái kia. Cô cười gượng nói như xin lỗi.

- Anh thấy đó, có một đứa con mà còn chăm sóc không xuê. Phải chi có Phi Phi, em cũng đỡ phần nào. Như anh với Bích Chi vậy mà sướng, muốn đi đâu và làm gì thì cũng tự do thông dong.

Tiến chống đũa ưu tư:

- Anh thì muốn lại được như Lan Hương, tất bật vì con.

Ăn cơm xong, Tiến bế bé Phi Phi qua nhà mình cho Hương Lan rảnh rang dọn dẹp. Căn hộ của anh và Lan Hương cách nhau có ba căn, cho nên chỉ khi nào nghe tiếng con khóc, Lan Hương mới chạy sang

Nhưng chỉ được một lúc, Tiến bế bé Phi Hùng sang:

- Đâu, Lan Hương xem thử xem, hình như bé Phi Hùng hâm hấp nóng.

Lan Hương lau tay vài tạp dề, cô sờ lên trán và lên người con:

- Nó bị sốt rồi anh ạ! Để em lấy thuốc cho nó uống.
- Hay đi bác sĩ đi Hương, anh chở đi giùm cho.
- Dạ, chắc sốt mọc răng thôi anh ạ. Để em cặp nhiệt xem.

Bích Chi về đến, cô nhăn mặt:

- Thằng bé sốt ba mươi tám độ mà mà chẳng chịu đưa đi bác sĩ. Mà quá xem thường sức khỏe của con rồi.

Cô quyết định ngay:

- Anh Tiến! Anh về nhà mặc áo vào rồi chở mẹ con Lan Hương đi bác sĩ giùm. Không chịu đi, lỡ nữa đêm thằng nhỏ sốt cao đừng có khóc nha!

Thật ra, Lan Hương cũng muốn đi, nhưng ngại con bị sốt để ngồi trước xe gió máy bất tiện, để Tiến chở đi thì cô ngại, mặc dù Tiến và cả Bích Chi không có ý nghĩ nào khác hơn là giúp cô. Lan Hương còn chưa quyết định, Bích Chi đã gắt:

- Sao không chuẩn bị đi Lan Hương!
- Ờ.

Tiến lấy xe ra, anh cẩn thận chờ Lan Hương ngồi lên, bắt cô lấy nón lá che gió cho con, rồi mới chạy đi...

- Em bé bị sốt cao, cần phải xét nghiệm và chụp hình, cho nên anh chị hãy cho cháu nhập viện.

Vị bác sĩ kê toa và đưa cho Tiến.

- Anh ra ngoài quầy thuốc mua thuốc này, xong mang vào đây

Lan Hương lúng túng, cô biết vị bác sĩ hiểu lầm cô và Tiến là cha mẹ của hai đứa bé, nhưng Tiến nhanh chóng cầm lấy cái toa.

- Lan Hương ở đây đi, để tôi đi mua thuốc cho!

Tiến chạy đi, không kịp cho Lan Hương lấy tiền đưa cho anh.

Suốt đêm đó, anh ở luôn trong bệnh viện với Lan Hương. Cô ái ngại:

- Hay anh đi về đi, em lo cho bé Hùng một mình được rồi.

Tiến cười:

- Lan Hương đừng lo. Lúc này tôi mới gọi điện thoại cho Bích Chi, cô ấy bảo tôi phải ở lại đây lo cho bé Hùng không được đi về. Tôi mà đi về, cô ấy lại mắng cho là cha nuôi không nên thân bây giờ.

- Nhưng mà vất vả cho anh quá! Mai, anh còn phải đi làm.
- Không sao, một ly cà phê đậm thì tôi tỉnh như sáo.

Một giờ đồng hồ trôi qua. Có vẻ chịu thuốc, cơn sốt của bé Hùng lui dần. Tiến thở phào:

- Thôi, Lan Hương tranh thủ ngủ một chút đi! Tôi ra ngoài hành lang hút thuốc.

Tiến đi ra ngoài. Anh ngồi lên chiếc ghế đá, anh đưa tay vào túi áo tìm bao thuốc lá, nhưng nhìn thấy hàng chữ to trên vách tường: “Cấm hút thuốc”, thế là anh cất bao thuốc lá vào túi, nhìn quanh

Một số người trải chiếu trên nền gạch ngù, một vài tiếng động khẽ, tiếng chân đi lại, rồi tất cả chìm vào im lặng. Anh mệt mỏi ngã người vào thành ghế, mắt nhắm lại...

Có cái gì đó khoác lên người anh, Tiến giật mình mở mắt ra. Thì ra là Lan Hương đang khoác lên cho Tiến chiếc áo len của cô. Cô cười khi thấy anh thức giấc:

- Vắt vả cho anh quá.

- Có gì đâu. Tôi chưa từng được như thế và lúc này đây, tôi có cảm giác như mình được làm cha làm mẹ vậy. Có nuôi con rồi mới hiểu tấm lòng cha mẹ dành cho mình, phải không?

- Dạ. Anh ngủ tiếp đi, em vào với bé Hùng.

- Lan Hương có đo nhiệt lại chưa?

- Dạ rồi, còn ba mươi tám thôi.

- Cũng không đáng ngại lắm. Lan Hương có thể ngủ được rồi đó.

- Ngoài này muỗi nhiều, hay anh vào trong đi.

- Thôi, cũng sắp sáng rồi. Ba giờ bốn mươi. Lan Hương uống cà phê nóng nhé, tôi đi mua cho.

- Dạ.

Nhìn theo dáng Tiến đi, Lan Hương chạnh lòng. Sao không là Tiết Cương? Anh đã ở xa cô thật xa, dẫu chung một bầu trời và đôi lần nhìn thấy nhau. Tất cả chỉ còn là kỉ niệm buồn. Thờ ờ bên nhau, sao bây giờ thành xa lạ.

Tiến trở lại với hai bịch phở và hai bịch cà phê.

- Ăn đi Lan Hương!

- Lúc này anh mua thuốc hết bao nhiêu vậy, để em trả cho anh.

- Hồng biết bao nhiêu nữa.

Tiến cười, đuôi mắt anh nhắm lại, gọi một thoáng xao xuyến cho Lan Hương. Còn anh thì cuối xuống trong một thoáng xúc động

Giá hồi ấy anh biết rằng em đã...

Và lòng anh đừng vờ vĩnh ngây thơ.

Thì có phải em bây giờ đỡ khổ,

Đi tìm nhau trong kí ức vu vơ...

Bích Chi nhìn trừng trừng vào tờ giấy trên tay mình. “Nhập viện”. Chấn đoán: K. tử cung giai đoạn hai”.

Một cảm giác sợ hãi tràn ngập trong lòng Bích Chi. Ung thư tử cung, một căn bệnh cướp đi không biết bao nhiêu cuộc đời tươi trẻ của người phụ nữ. Cô y tá gọi tên Bích Chi.

- Chị Bích Chi!

Bích Chi giật mình nhìn lên:

- Dạ.

- Chị đi với người nhà chứ?

- Dạ, tôi đi một mình.

- Chị có giấy nhập viện để điều trị, vậy chị cầm giấy này xuống phòng tài vụ đóng tiền. Xong rồi mau lên đây, tôi sẽ dẫn chị đi nhập viện. Có mang theo tiền không?

- Dạ có, nhưng chắc không đủ. Hơn nữa, tôi không có mang theo quần áo hay đồ dùng cá nhân.

- Vậy chị đi về nhà đi. Nhớ sáng ngày hôm sau phải quay trở lại, bệnh của chị đã để chuyển sang giai đoạn hai, chỉ có thể khống chế bằng thuốc, chứ giải phẫu cũng vô ích. Mạng sống là quan trọng, chị cần phải nhập viện ngay tức khắc nhé?

Bích Chi cúi đầu. Thực sự cô đang muốn khóc. K. tử cung! Cô đã đọc báo và xem phim, vướng vào căn bệnh này là đôi chân bước dần vào cõi chết, một cái chết được tính từng ngày. Cô yêu Tiến, yêu cuộc sống hiện tại, cô không muốn rời xa cuộc sống này.

Căn bệnh đang từng ngày hành hạ cô đến tận cùng, những cơn đau âm ỉ kéo dài, rồi bùng mạnh lên. Căn bệnh di căn lên tất cả bộ phận trên cơ thể cô và đến cả xương nữa. Cô đang cố giấu căn bệnh cô với Tiến, nhưng có lẽ cũng chẳng giấu anh được bao nhiêu lâu nữa. Làm sao có thể giấu anh khi nước da màu hồng khỏe mạnh dần chuyển sang màu vàng nhợt, mái tóc cừ rụng dần còn loe ngoe.

Hành trình trở về nhà, căn nhà hạnh phúc của mình sao chẳng dễ chịu gì.

Vừa thấy cô trên xe bước xuống, Tiến chạy ra lo lắng:

- Sao hả em?

Nước mắt Bích Chi muốn chảy ra nhưng cô cố ghì lại:

- Em chỉ bị suy nhược cơ thể thôi, không có chuyện gì đâu.

- Nếu như em làm việc không nổi thì nghỉ đi.

- Không sao đâu mà.

Lan Hương bỗng bé Hùng ra đón Bích Chi:

- Sao Chi?

- Có sao đâu.

Bích Chi vờ ôm hôn bé Hùng:

- Nó hết bệnh rồi hả Lan Hương?

- Ừ. Cậu cũng mau hết bệnh đi. Trông cậu héo quá. Mình có nấu cơm cho hai người kia, về nhà tắm rửa rồi một lúc ăn cơm nghe!

Bích Chi vờ vui vẻ:

- Ok.

Buổi cơm chiều vui vẻ. Bích Chi nói nhiều nhất. Chưa bao giờ Tiến thấy cô vui như vậy, anh lạ lùng nhìn cô. Bích Chi tránh cái nhìn của anh, cô quay sang Lan Hương :

- Mình quen một thầy thuốc trị bệnh hiểm muộn. Có lẽ mình sẽ đi Sài Gòn trị bệnh trong nửa tháng.

Lan Hương kêu lên:

- Còn công việc ở nhà máy?

- Có sao đâu, mình xin nghỉ việc không ăn lương.

Tiến nhăn mặt:

- Sao em không bàn với anh, Bích Chi?

Bích Chi cười:

- Anh không muốn có con à? Em định tối nay sẽ nói với anh, Lan Hương này!

- Gì!

- Mình đi vắng cậu ở nhà nấu cơm cho anh Tiến ăn giùm nha. Cậu nấu ăn hợp khẩu vị của anh ấy.

Tiến nhăn mặt:

- Lan Hương đã bện con mọn mà anh còn nhờ.

Lan Hương cười nhẹ:

- Không sao đâu mà. Thì mẹ con em ăn gì, anh ăn nấy.
- Xem như tao gọi ông xã tao cho mà y.đó.
- Em làm như anh là con nít vậy.
- Thì đàn ông đôi khi...cũng là đ.ứa trẻ mà, vô tư.
- Rồi em đi bao lâu?
- Cũng chưa biết nữa, tùy bác sĩ trị bệnh chứ
- Hay anh đi với em.
- Đi thế nào mà đi, anh còn làm việc...ở nhà trông con giùm Lan Hương, ba nuôi gì kì vậy.

Giọng cô thản nhiên cho nên Tiến không hiểu đ.ược tâm lý của cô.